

ὅτι «ἡ τιμὴ κεῖται παρὰ τοῖς τιμῶσι μᾶλλον ἢ τῷ τιμωμένῳ». Ὅπως εἶνε λοιπὸν συμβολισμένη καὶ τοποθετημένη, καταντᾷ δῶρον ἄδωρον. Μία ιδιοκτησία φανταστική. Ἐν ἀγαθὸν ἐκ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν κατὰ τὸν Ἐπίκτητον, ἀφοῦ εἰς πᾶσαν στιγμήν ἡμπορεῖ νὰ μᾶς τὸ ἀφαιρέσῃ ἡ τύχη. Ἐὰν ἦτο, ὅπως ἐπρεπε νὰ ἦνε, ἀναπόσπαστον στοιχεῖον τῆς ἠθικῆς ἐκάστου ὑποστάσεως, κτῆμα προσωπικόν, ἀναφαίρετον, καὶ ὅχι ὑπὸ αἵρεσιν καὶ ἐξηρητημένον, θὰ εἶχε ἠθικὴν πράγματι τὴν βάσιν καὶ θετικὴν τὴν ἀξίαν. Δὲν θὰ ἤμεθα δὲ ἡναγκασμένοι νὰ ἐκτελῶμεν χρεὴ χωροφύλακος ἢ κλειδούχου τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἔρριψε μοιραίως ἐπὶ τῆς τροχιάς μας.

Εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Κλινύ σώζεται ὁ ἐξωφρενικὸς ἐκεῖνος σιδηρόπλεκτος κορσές, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ζηλότυποι σύζυγοι τοῦ μεσαιῶνος ἐδιπλοκλείδωναν τὴν ὁσφὺν τῆς ὥραιας τῶν καὶ μ' αὐτὴν μαζὶ τὸν θησαυρὸν τῆς συζυγικῆς τῶν τιμῆς! Καὶ μετὰ τὸ κλειδὸν ὑπὸ τὸ προσκέφαλον ἐκοιμῶντο ξένοιαστοι ἀπὸ νυκτοκλέπτας καὶ διαρρήχτας!

Καὶ κατηργήθη μὲν πρὸ πολλοῦ ὁ ἀστεῖος ἐκεῖνος στηθόδεσμος, διότι ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι, ὅσῳ ἐρημητικώτερον κλείονται αἱ θύραι καὶ τὰ θησαυροφυλάκια, τόσῳ τελειότερα ἐφευρίσκονται ἀντικλεῖδια καὶ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα. Ἐν τούτοις, καὶ σήμερον ὑπάρχουν οὐχ ἥττον βάρβαρα καὶ ἡλίθια δεσμὰ διὰ τὴν γυναῖκα. Τιμὴ δὲ τρομοκρατουμένη εἶνε ἡ χειρίστη τῶν ἀτιμιῶν. Ἡ τιμία γυνὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐνόπλιον κουστῳδίας διὰ νὰ ἦνε τιμία. Εἶνε, διότι εἶνε. Διότι δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ εἰς τὴν ἰδίαν τῆς συνείδησιν χωρὶς νὰ ἦνε.

Ἡ αὐτοκράτειρα Λιβία, ἡ ὀνομαστὴ διὰ τὴν ἀγνότητα τῶν ἠθῶν τῆς, ὅταν ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Γερουσία ἐσκόπευε νὰ τιμωρήσῃ νέους τινὰς ἄνδρας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, αὐτῆς διερχομένης, ἐθεάθησαν λουόμενοι γυμνοὶ εἰς τὸν Τίβεριν, ἔσπευσε νὰ ἀποσοβήσῃ τὴν τιμωρίαν, διαμηνύσασα τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο:

— «Δὲν ὑπάρχουν γυμνοὶ ἄνδρες διὰ τὰς τιμίας γυναῖκας».

Ἡ Λιβία, εἰς τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα λόγια, διεκρουστάλλωνε τὴν πλέον φαινήν ιδεάν περὶ τιμῆς.

(Ἀθῆναι, Ἰούλιος τοῦ 1914)

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΑΘΑΦΤΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

ΤΥΡΩ στὰ λείψανα κανεῖς δὲ στέκει παραστάτης,
γιατὶ βιγλίζει τῇ ζωῇ μιὰ Μοῖρα καταλύττα.
Κι' οὔτε λιβάνι, οὔτε κερί, οὔτε ἄνθια, οὔτε διαβάτης,
κ' οἱ δρόμοι νεκροκρέββατα κ' ἡ ἐρμιά μοιρολογήττα.

ΖΗΣΙΜΟΣ ΣΙΔΕΡΗΣ